

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobkyně **M. K.**, zast. JUDr. Stanislavem Kadečkou, Ph.D., advokátem se sídlem v Hradci Králové, Fráni Šrámka 1139, PSČ 500 02, proti žalovanému **Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, PSČ 500 03, za účasti 1. Povodí Labe, s.p., Víta Nejedlého 951, Hradec Králové, PSČ 500 03 a 2. P. Š., zast. JUDr. Vladimírem Špačkem, advokátem se sídlem v Náchodě, Tyršova 64, PSČ 547 01, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2011, zn. 1557/ZP/2011-4, t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Zúčastněné osoby n e m a j í právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu Náchod, odboru životního prostředí, ze dne 23. listopadu 2010, č.j. 2661/2009/ŽP/He/13, jímž bylo nařízeno P. Š.,

(dále jen „osoba zúčastněná na řízení“), odstranění stavby vodního díla – betonového jezu v korytě vodního toku Židovka (místní název Rejšenský potok), v úseku ř. km cca 10,721, pozemková parcela č. 699/1 v katastrálním území Bělý, v Královéhradeckém kraji, okrese Náchod, obci Machov, provedeného bez stavebního povolení, a toto rozhodnutí potvrdil.

Proti uvedenému správnímu rozhodnutí Městského úřadu Náchod, odboru životního prostředí, ze dne 23. listopadu 2010, podala žalobkyně řádné odvolání, z jehož obsahu je zřejmé, že předmětné prvoinstanční rozhodnutí napadla v celém rozsahu, a to pro jeho nesprávnost, nezákonnost a nepřezkoumatelnost, spočívající především v jeho obsahových i formálních nesprávnostech a nedostacích. Zdůraznila, že dle jejího přesvědčení zde byly zejména naplněny zákonné předpoklady pro odstranění dalších vodních děl – označených Městským úřadem v Náchodě v prvoinstančním řízení o odstranění stavby pod čísly 1 až 6, jak jsou dále podrobně specifikovány v dané žalobě.

Dne 4. března 2011 bylo žalobkyni doručeno rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 28. února 2011, č.j. 1557/ZP/2011-4, jímž bylo odvolání žalobkyně zamítnuto a napadené rozhodnutí Městského úřadu Náchod, odboru životního prostředí, ze dne 23. listopadu 2010, č.j. 2661/2009/ŽP/He/13, potvrzeno. Proti uvedenému rozhodnutí žalovaného ze dne 28. února 2011 podala žalobkyně v souladu s ust. § 4 odst. 1 písm. a), § 32 a násl., § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“) řádně a včas přípustnou žalobu, a to pro jeho nesprávnost, nezákonnost a nepřezkoumatelnost. Navíc zdůraznila, že dle jejího přesvědčení byly v daném případě naplněny zákonné předpoklady pro odstranění dalších vodních děl označovaných ve správním řízení o odstranění nepovolené stavby Městským úřadem v Náchodě pod čísly 1 až 6 (stejně specifikováno v žalobě). Napadené správní rozhodnutí tak trpí podle žalobkyně nepřezkoumatelností spočívající v nedostatku důvodů, jakož i nezákonností spočívající v zásadních formálních (procesně-právních) nedostacích rozhodnutí z následujících důvodů.

Předmětné správní řízení bylo zahájeno ve věci „odstranění objektů v úseku vodního toku Židovka ř. km 10,900 – 10,721, označených čísly 1 – 7 obsahující: 1) betonový skluz v ř. km cca 10, 900, tvořený různě velikými kusy betonu (rozbitá betonová deska), délka skluzu je 1,5 m; 2) dvě dřevěné překážky v ř. km 10,865 a 10,860 tvořené z dřevěných desek výšky mezi 20 – 30 cm, které jsou do koryta toku upevněny kůly zaraženými do dna; 3) kamenný skluz v ř. km 10,855 tvořený různě velikými kusy kamenů, délka skluzu je cca 2 m; 4) kamenný skluz v r. km 10,818 tvořený různě velikými kusy kamenů, délka skluzu je cca 1,2 m; 5) kamenný skluz v ř. km 10,788 tvořený různě velikými kusy kamenů, délky 1,4 m; 6) dřevěná přehrážka v ř. km 10,751 tvořená deskou výšky 10 cm, upevněná kůly zaraženými do dna; 7) betonový práh v ř. km 10,721 tvořený betonovou deskou výšky 20 cm“. V jeho průběhu však dospěl prvoinstanční správní orgán k závěru, že vodním dílem ve smyslu ustanovení § 55 odst. 1 zákona číslo 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů, ve znění předpisů pozdějších (dále jen „vodní zákon“) je pouze

objekt uvedený pod č. 7 (tj. betonový práh, v ř. km 10,721 tvořený betonovou deskou výšky 20 cm), neboť „se jedná o dílo, které nepochybně vzniklo stavební technologií, tj. betonáží.“ Stavba má přitom charakter jezu, který slouží ke vzdouvání vody na předmětném vodním toku. Ve vztahu k ostatním šesti objektům, o nichž bylo předmětné správní řízení o odstranění stavby vedeno, naopak prvoinstanční správní orgán nekonkrétně a souhrnně uvedl, že „se o stavby resp. vodní díla nejedná, neboť dle jejich charakteru nevznikly stavební nebo montážní technologií. Navíc tyto objekty negativně neovlivňují správu předmětného toku a vodní tok nijak nezneškodňují.“ Z uvedeného důvodu tak prvoinstanční správní orgán neshledal svoji pravomoc rozhodnout o odstranění těchto objektů.

Žalovaný k tomuto úsečnému odůvodnění pouze dodal, že „dílem nemůže být pouhé záměrné nahromadění materiálu. K provedení stavby je totiž třeba uplatnit soubor určitých znalostí a dovedností, tedy postupů nutných ke vzniku stavebního díla ... budovaných od počátku s úmyslem vytvořit určitou stavbu.“ Žalobkyně má proto za to, že výše předestřené odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je nepřezkoumatelné, a to pro nedostatek důvodů, když z něho není seznatelné, jak správní orgány dospěly u jednotlivých objektů č. 1 až 6 ke svému závěru o jejich charakteru. Jediným (souhrnným) důvodem, o který správní orgány opírají svůj závěr, tj. že objekty č. 1 až 6 nejsou stavbou, je údajná absence využití stavební technologie, když dle názoru správních orgánů tento definiční znak splňuje pouze objekt č. 7, neboť byl vybudován za pomoci betonáže. Nicméně takto paušalizované a ve vztahu k jednotlivým objektům č. 1 až č. 6 nikterak konkretizované, nemůže prý odůvodnění pro předmětné správní řízení zcela zásadní otázky charakteru daných objektů obstát, a to navíc za situace, kdy řízení bylo od počátku vedeno o odstranění všech těchto objektů jakožto staveb. V průběhu řízení byla navíc nashromážděna řada důkazů svědčících o stavební činnosti stavebníka – P. Š.

Žalobkyně tedy vytýká touto žalobou napadenému rozhodnutí, a stejně tak jemu předcházejícímu prvoinstančnímu rozhodnutí, nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů, když závěr správních orgánů ohledně jednotlivých objektů č. 1 až 6, o jejichž odstranění bylo správní řízení rovněž vedeno, není nikterak konkrétně odůvodněn a nelze přezkoumat, na základě jakých důkazů a úvah správní orgán k tomuto svému závěru dospěl.

Jak žalovaný, tak prvoinstanční správní orgán opominuly podle žalobkyně vypořádat se ve svých odůvodněních s důkazy, které svědčí o stavební činnosti a užití stavební technologie stavebníkem při budování objektů č. 1 – 6. Jedná se o svědeckou výpověď Ing. V. T. (viz protokol č.j. 2661/2009/ŽP/He/11 ze dne 11. října 2010), ve které svědek označil za stavebníka objektů „seskupení kamenů a betonu“ P. Š., jehož osobně viděl, „jak zde tuto činnost pomocí bagru žluté barvy provádí“. Současně předložil Ing. V. T. správnímu orgánu čestné prohlášení, v němž uvedl, že P. Š. vybudoval v toku Židovka i další kamenná hrazení toku v počtu asi tří až pěti. Dále jde o svědeckou výpověď B. Š. (viz protokol č.j. 2661/2009/ŽP/He/8 ze dne 20. září 2010), který

rovněž potvrdil, že osobně viděl stavebníka P. Š. za pomoci bagru provádět stavební činnost v toku Židovky, svědeckou výpověď Mgr. J. K., který uvedl, že viděl stavebníka P. Š., jak za pomoci těžké techniky buduje předmětné objekty na toku Židovky a konečně o fotodokumentaci řečiště, dotčeného stavební činností stavebníka P. Š.. Žalobkyně se přitom pozastavovala nad tím, že žalovaný v rámci jím hodnocených důkazů zcela nepochopitelně a neodůvodněně označil výpověď žalobkyně, že stavebník P. Š. zhotovil výše uvedené objekty za použití těžké techniky, za nepravdivou, když pouze konstatoval, že z užití bagru ještě nevyplývá, že v důsledku jeho činnosti vznikne stavba.

Žalobkyně současně vytýká orgánům veřejné správy zúčastněným na řízení podstatnou formální (procesně-právní) vadu řízení o odstranění stavby (resp. staveb), jež bylo zahájeno a vedeno ohledně objektů č. 1 až 7, nicméně výrokem rozhodnutí Městského úřadu Náchod, potvrzeným žalovaným správním orgánem, bylo rozhodnuto pouze a jen o objektu č. 7. Správní orgány obou stupňů tak nezákonně rozhodly jen o části řízení (objekt č. 7), zatímco o objektech č. 1 až 6 rozhodnuto nebylo. Nebyl tak vyčerpán celý předmět řízení o odstranění, čímž bylo porušeno právo účastníků řízení na spravedlivý proces.

Rozhodnutí žalovaného a jemu předcházející rozhodnutí Městského úřadu Náchod je proto podle žalobkyně nezákonné a rovněž i nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, když není náležitě odůvodněno, jakým způsobem dospěly orgány obou stupňů k závěru, že se v případě objektů č. 1 až 6 nejedná o stavby ve smyslu ustanovení § 55 odst. 1 zákona o vodách, resp. o vodohospodářské úpravy ve smyslu odst. 2 uvedeného ustanovení. Pokud by se přitom uvedené správní orgány vypořádaly se všemi důkazy, musely by nutně dospět k odlišným skutkovým i právním zjištěním. Zjevná nedostatečnost odůvodnění (fakticky odůvodnění čítá jen jednu stranu z pěti, když ve zbytku správní orgán pouze rekapituluje průběh řízení) žalobou napadeného rozhodnutí plyne podle žalobkyně i z toho, že z jeho obsahu není seznatelné, které skutečnosti sloužily jako podklad pro rozhodnutí (a které naopak nikoli), jakými úvahami byl správní orgán veden při hodnocení těchto podkladů (k jednotlivým výtkám v tomto směru viz výše). Odůvodnění napadeného rozhodnutí tak nesplňuje podle žalobkyně základní obsahová kritéria, která jsou na něj kladena právním řádem v demokratickém právním státě.

Žalobkyně dále nesouhlasí s tím, že objekty č. 1 až 6 se nejsou stavbami ve smyslu ustanovení § 55 odst. 1 zákona o vodách, a tedy není dána pravomoc těchto orgánů k vydání rozhodnutí o odstranění těchto staveb ve smyslu ustanovení § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění předpisů pozdějších.

Dle ustanovení § 55 odst. 1 zákona o vodách jsou totiž vodní díla „stavby, které slouží ke vzdouvání a zadržování vod, umělému usměrňování odtokového režimu povrchových vod, k ochraně a užívání vod, k nakládání s vodami, ochraně před škodlivými účinky vod, k úpravě vodních poměrů nebo k jiným účelům sledovaným tímto zákonem ...“

Dle ustanovení § 55 odst. 2 zákona o vodách jsou vodohospodářské úpravy „zemní práce a změny terénu v přirozených korytech vodních toků a na pozemcích sousedících s nimi, jimiž se podstatně mění přirozená koryta vodních toků a které jsou nezbytné k zajištění funkcí vodních toků.“

Dle ustanovení § 2 odst. 3 stavebního zákona jsou stavbami „veškerá stavební díla, která vznikají stavební nebo montážní technologií, bez zřetele na jejich stavebně technické provedení, použité stavební výrobky, materiály a konstrukce, na účel využití a dobu trvání. Dočasná stavba je stavba, u které stavební úřad předem omezí dobu jejího trvání. Stavba, která slouží reklamním účelům, je stavba pro reklamu.“

Stavbou je přitom nutno rozumět stavební díla bez zřetele na použité stavební výrobky a materiály (dřevo, kov, cihla) a bez ohledu na jejich stavebně technické provedení (dle názoru žalobkyně tedy i relativně nedokonalé a zdánlivě neuspořádané navršení prvků může být označováno za stavbu). Rozhodující je její účel, ke kterému má sloužit, což je v daném případě nepochybně vzdouvání hladiny toku (viz Hegenbart M., Sakař B., a kol.: Stavební zákon, 1. vydání, C. H. Beck, 2008, s. 10).

Ve smyslu uvedeného se podle žalobkyně jedná o vodní díla ve smyslu ustanovení § 55 odst. 1 vodního zákona, příp. o vodohospodářské úpravy dle odst. 2 téhož ustanovení. Z předložených důkazů, tj. zejména ze svědeckých výpovědí Ing. V. T., B. Š. a Mgr. J. K. a z předložené fotodokumentace (viz výše), totiž vyplývá, že předmětné objekty (1 až 6) byly budovány za použití těžké techniky (bagru), což je typické pro stavební činnost, při které je nutné využití určitých znalostí a dovedností, tedy postupů nutných ke vzniku stavebního díla. Z popisu jednotlivých objektů (viz čl. I této žaloby) učiněných správním orgánem první instance, stejně jako z výše označených důkazů, totiž vyplývá, že i další objekty obsahují prvky betonáže, či vykazují užití jiných stavebních technologií. I ony obsahují betonové prvky (např. objekt č. 1 – betonový skluz), či jsou zde užity jiné stavební technologie, např. dřevěné kůly zaražené do dna, o něž se opírají dřevěné překážky (viz objekt č. 2).

Názoru žalobkyně, že minimálně i některé další objekty naplňují charakter stavby, přitom svědčí i stanovisko správce toku Povodí Labe, s.p., ze dne 19. dubna 2011. Tak např. Povodí Labe, s.p., zastává názor, že objekt č. 1 by měl být klasifikován jednoznačně jako vodní stavba i z toho důvodu, že v hrázi objektu č. 1 byl současně vybudován ventil a potrubí, které odvádí vodu z toku. Tímto je určen účel objektu č. 1, tedy vzdouvání vody.

Žalobkyně má tedy za to, že i v případě objektů uvedených pod č. 1 až 6 bylo na místě rozhodnout o nich v řízení o odstranění, neboť se jedná o stavby, které byly provedeny bez přivolení příslušného speciálního stavebního úřadu. Žalobkyně přitom s uvedenou stavební činností nesouhlasí, neboť se přímo dotýká jejího vlastnictví (vzdouvání hladiny na toku způsobuje zvednutí hladiny spodních vod na okolních

pozemcích ve vlastnictví žalobkyně, čímž jsou negativně ovlivněny odtokové poměry na pozemcích žalobkyně; vytvořené jezy vzdouváním toku způsobují zvýšenou erozi břehů, na podmáčených pozemcích údolní nivy je tak žalobkyni znemožněno řádné hospodaření, nehledě na to, že umístění vzdouvacích zařízení na toku je ze zákona podmíněno souhlasem vlastníků k toku přilehlých pozemků).

Žalobkyně dále vytýkala žalovanému správnímu orgánu, jakož i jeho prostřednictvím správnímu orgánu první instance, že se v předmětném řízení o odstranění stavby, za situace, kdy dospěly k závěru, že se v případě objektů č. 1 až 6 nejedná o stavby, nezabývaly alespoň jejich posouzením z hlediska možnosti naplnění zákonných znaků vodohospodářských úprav (jež jsou obdobou terénních úprav). Nebyly-li by totiž objekty č. 1 až 6 stavbami z důvodu neužití stavební technologie, jednalo by se o zemní práce a změny terénu přímo v přirozeném korytě Židovky, jimiž se podstatně změnilo přirozené koryto vodního toku. I o nich by proto mělo být vedeno řízení o odstranění ve smyslu ustanovení § 129 odst. 7 stavebního zákona. Nicméně správní orgány obou instancí uvedené ustanovení zcela ignorovaly, a touto otázkou se vůbec nezabývaly, čímž založily nezákonnost a věcnou nesprávnost touto žalobou napadených rozhodnutí.

Vzhledem k tomu žalobkyně navrhovala, aby krajský soud pro nezákonnost, nesprávnost a nepřezkoumatelnost zrušil nejen žalobou napadené správní rozhodnutí žalovaného ze dne 28. února 2011, č.j. 1557/ZP/2011-4, ale i jemu předcházející rozhodnutí Městského úřadu Náchod ze dne 23. listopadu 2010, č.j. 2661/2009/ŽP/He/13, a žalobkyni přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 2. 8. 2011. V něm uvedl, že se v případě objektů označených čísly 1 -6 nejedná o stavby ve smyslu stavebního zákona a tedy ani o vodní díla dle § 55 odst. 1 vodního zákona. Pohyb bagru na pozemcích při vodním toku Židovky nemůže mít vliv na posouzení předmětných objektů jako staveb. Dodal přitom, že překážka umístěná do vodního toku sice může způsobovat určité vzduť vody, nečiní to z ní však automaticky vodní dílo. Vzhledem k tomu navrhoval žalobu zamítnout.

Zúčastněná osoba označená shora písmenem a) se k žalobě nevyjádřila, ani neučinila návrh na rozhodnutí ve věci. Zúčastněná osoba na řízení označená výše písmenem b) k věci uvedla, že žalobou napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, přezkoumatelné a splňující všechny zákonné předpoklady pro své vydání. Ztotožnila s hodnocením objektů číslo 1 – 7, jak je učinily orgány státní správy zúčastněné na řízení, tedy že vodním dílem z nich je pouze objekt č. 7. Na této skutečnosti nemohou podle něho nic změnit ani výše uvedené svědecké výpovědi, ani pořízená fotodokumentace. Z nich lze dovodit jen přítomnost strojů, nikoliv budování objektů. Poukázala přitom na to, že správní orgány, které danou záležitost řešily, byly těmi jedině správnými orgány kompetentními posoudit, co stavbou je a co není. Neztotožňovala se se žalobkyní v tom, že by docházelo ke vzdouvání hladiny vodního toku. Zdůraznila přitom, že se žalobkyně nemůže dožadovat přezkumu

rozhodnutí ve výrocích, které v něm nejsou obsaženy. Vzhledem k tomu navrhovala žalobu zamítnout, přičemž se domáhala i přiznání náhrady nákladů řízení.

Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního, zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), a to bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., když žalobkyně ani žalovaný se k výzvě o možnosti rozhodnout ve věci bez jednání ve lhůtě dvou týdnů od doručení této výzvy nevyjádřili. Krajský soud měl proto v souladu s citovaným ustanovením za to, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí. Krajský soud dospěl k následujícím zjištěním a právním závěrům.

Z obsáhlého správního spisu krajský soud zjistil, že dopisem ze dne 14. září 2009, č.j. 2661/2009/ŽP/Na/OD, oznámil Městský úřad Náchod z moci úřední zahájení řízení o odstranění staveb vodních děl (překážky, skluzy na vodním toku Židovka), provedených bez stavebního povolení. Zároveň nařídil k projednání dané věci ústní jednání spojené s místním šetřením na den 29. září 2009. V uvedeném podání podrobně specifikoval předměty řízení o odstranění, a to pod body č. 1 až č. 7, jak jsou ostatně i popsány v žalobě (viz výše). Odpovídá tedy skutečnosti tvrzení žalobkyně, že v dané věci bylo zahájeno řízení o odstranění všech sedmi zmíněných objektů. Dlužno přitom poznamenat, že v předposlední větě tohoto oznámení je uvedeno následující:

„Vodoprávní úřad v současné době nemá podklady, ze kterých by bylo možné stanovit přesný rozsah provedené úpravy, která by byla předmětem řízení o jejím odstranění.“

Z uvedené citace lze dovodit, že prvoinstanční správní orgán jaksi předběhl dobu, když zahájil řízení o odstranění předmětných objektů, aniž by měl v té době zcela jasno o tom, že jde skutečně o stavby vodních děl či vodohospodářské úpravy. Nicméně rozhodnutím ze dne 21. ledna 2010, č.j. 2661/2009/ŽP/Na/D, nařídil P. Š. (v tomto řízení osobě zúčastněné na řízení označené písmenem b/) jejich odstranění. K jeho odvolání ale bylo toto rozhodnutí zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 5. 2010, zn. 7123/ZP/2010-3, a věc vrácena prvoinstančnímu správnímu orgánu k dalšímu řízení s tím, že v něm musí být zdůvodněno, proč jsou zmíněné objekty č. 1 až č. 7 vodními díly a ověřeno, zda jsou skutečně ve vlastnictví právě P. Š.. Bez zjištění vlastníka stavby ji totiž nelze podle stavebního zákona naříditi odstranit. Za účelem objasnění těchto otázek provedl Městský úřad Náchod dne 29. června 2010 další ústní jednání, spojené s místním ohledáním. V protokolu z tohoto jednání je pak mimo jiné zapsáno, že objekt č. 1 je tvořen kamenným pohozem s převýšením cca 0,5 m, na němž jsou uloženy betonové kusy desky. P. Š. k tomu uvedl, že kamenný pohoz neprovedl, pouze na jeho horní část uložil kusy betonové desky. Ohledně objektů č. 2 až č. 6 jmenovaný prohlásil, že je nebudoval a nebylo ani zjištěno, že by byl vlastníkem všech těchto objektů.

V návaznosti na toto ústní jednání je ve správním spisu založeno rozhodnutí Městského úřadu Náchod ze dne 26. července 2010, č.j. 2661/2009/ŽP/Na/Sy/He/Z,

o zastavení „řízení z moci úřední ve věci odstranění přehrážek a skluzů na vodním toku Židovka“, a to ohledně objektů označených č. 1 až č. 6. A to z důvodu, že tyto objekty nejsou stavbami, a že ani nebylo zjištěno, kdo je jejich vlastníkem.

K tomuto rozhodnutí ovšem třeba poznamenat, že není podepsáno zodpovědnou úřední osobou, nejsou u něho doklady o jeho doručení účastníkům řízení, ani na něm není vyznačena doložka o jeho právní moci. Nezmiňuje se o něm ani žalované rozhodnutí, ani žalobkyně, a tak vše nasvědčuje tomu, že toto rozhodnutí je pouhým konceptem posléze nerealizovaného záměru prvoinstančního správního orgánu zastavit řízení o odstranění ohledně těch objektů (č. 1 až 6), u nichž k tomu v průběhu řízení neshledal důvody.

Městský úřad Náchod rozhodl znovu ve věci rozhodnutím dne 23. listopadu 2010, č.j. 2661/2009/ŽP/He/13, jímž nařídil P. Š. odstranění pouze objektu č. 7, tedy stavby betonového jezu v korytě vodního toku Židovka. Učinil tak poté, co žalobkyni vyzval k seznámení se s podklady připravovaného rozhodnutí ve věci odstranění stavby vodního díla – jezu, tedy nikoliv objektů ostatních. Žalobkyně tudíž musela vědět, co bylo v té době předmětem rozhodnutí. O odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu Náchod ze dne 23. listopadu 2010, č.j. 2661/2009/ŽP/He/13, pak rozhodl žalovaný právě žalobou napadeným rozhodnutím. Z uvedeného plynou následující závěry. Žalobkyně napadá rozhodnutí, které je výsledkem řízení vedeného z moci úřední, v němž nebyla oprávněna disponovat s jeho předmětem. Ten je totiž v takovém případě vždy plně v dispozici rozhodujícího správního orgánu a za daného stavu ani nelze spatřovat nezákonnost žalovaného rozhodnutí v nevyčerpání předmětu řízení. Vždyť o každém objektu, pokud by byl nepovolenou stavbou, mohlo být rozhodováno samostatně i v případě, pokud by bylo zahájeno řízení o odstranění společně, tak jako v dané věci. Bylo tedy rozhodnuto jen o objektu od počátku označeného číslem 7 a žalobkyně s výrokem tohoto rozhodnutí nepochybně plně souhlasí. Vždyť s jeho vlastním výrokem žádnou nezákonnost nespojuje. Schází jí jen to, že stejným způsobem nebylo rozhodnuto i o objektech č. 1 až č. 6. Zde si je ovšem třeba uvědomit, že pro rozhodnutí krajského soudu nebylo vůbec důležité zjištění, zda tyto objekty jsou či nejsou stavbami, ale pouze výrok žalovaného rozhodnutí a tím bylo rozhodnuto jen o odstranění objektu - stavby č. 7. Napadla-li je pak žalobkyně žalobou podle § 65 a násl. s.ř.s., pak ovšem při vědomí toho, že jde o rozhodnutí vydané z moci úřední, mohl krajský soud přezkoumávat rozhodnutí pouze v rozsahu jeho výroku. Jakékoliv další úvahy a jejich zohlednění v přezkumném soudním řízení by vybočovalo z jeho rámce. Příležitým způsobem se k této věci ostatně vyjádřil P. Š., když ve vyjádření k žalobě uvedl, že není možné v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumávat dosud nerozhodnuté věci. A v tom je krajský soud s jmenovaným zajedno.

Lze jistě se žalobkyní souhlasit v tom, že z formálního, akademického hlediska, by jistě bylo procesně „čisté“, pokud by bylo řízení o odstranění ve zbytku, tedy ohledně objektů č. 1 až č. 6, zastaveno pro odpadnutí důvodů jeho vedení. Když k tomuto závěru došly správní orgány zúčastněné na řízení. Nicméně s tím, že k

tomuto nedošlo, nelze spojovat otázku zákonnosti žalovaného rozhodnutí (viz výše). Brojila-li totiž žalobkyně proti tomu, že nebylo rozhodnuto též o objektech č. 1 až č. 6, že tudíž nebyl vyčerpán předmět řízení, tak v podstatě poukazovala na jistou nečinnost, nikoliv na nezákonnost žalovaného výroku (rozhodnutí). Ani té by se ovšem nemohla v případě řízení vedeného z úřední moci dle stávající judikatury úspěšně dovolat.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Krajský soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch, a pokud jde o žalovaného, krajský soud nezjistil, že by mu nějaké náklady řízení vznikly.

Osoby zúčastněné na řízení mají podle § 60 odst. 5 s.ř.s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jim soud uložil. Žádné takové náklady zúčastněným osobám nevznikly.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§§ 54 odst. 5 a 55 odst. 5 s. ř. s.).

Proti pravomocnému rozhodnutí je přípustná kasační stížnost, kterou lze podat z důvodů uvedených v § 103 a násl. s. ř. s. ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Od 1. ledna 2012 se kasační stížnost podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u soudu, který napadené rozhodnutí vydal.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 24. dubna 2012

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu